

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce: **H. D. Š. D.**, nar. 1991, bytem T., P., nyní pobytem v Z. p. z. c. B. – J., B. p. B., proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie**, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Č. Drahlovského 7, Přerov, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2012, č. j. KRPM-38638-42/ČJ-2012-140022-SV, o prodloužení zajištění cizince,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím byla prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 90 dnů.

V žalobě namítl žalobce porušení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, § 6 a § 68 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce byla porušena zásada rychlosti řízení, u žalobce došlo ke zbavení osobní svobody v uzavřeném středisku s omezenou možností komunikace s vnějším prostředím a proto je zde i veřejný zájem na urychleném vyřízení věci. I podle transponované směrnice ES 2008/15 (čl. 15) zajištění musí trvat co nejkratší dobu a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. V druhé námitce žalobce nesouhlasil s odůvodněním, proč není možné jeho propuštění. Odkaz na předchozí rozhodnutí obsahující argumenty o nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí je nedostačující a odporující § 68 odst. 3 s. ř., protože pak napadené rozhodnutí neobsahuje podklady rozhodnutí a úvahy správního orgánu, kterými se řídil při jejich hodnocení. Žalovaný ani blíže nespecifikoval, co jej vede k závěru o nebezpečí maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a nebezpečí skrývání žalobce. Odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vyhotoveno pečlivě a podrobně. Odůvodnění musí být obsaženo v každém rozhodnutí. Žalobce navrhl, aby soud bez nařízení jednání napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření žalovaný uvedl, že po pečlivém prostudování žaloby setrvává na svém stanovisku vyjádřeném v rozhodnutí včetně odůvodnění, které je podle něj řádné a dostatečné.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 9. 5. 2012.

Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám zjistil, že 16. 3. 2012 byla na základě oznámení vyslána hlídka, která našla v nákladovém prostoru nákladního vozidla dvě osoby cizí státní příslušnosti, které nepředložily doklady totožnosti ani oprávnění k pobytu a nejednalo se o příslušníky EU. Žalobce byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, poučen o svých právech. V žádných databázích nebyla zjištěna jeho totožnost. Podle protokolu ze dne 17. 3. 2012 se k podezření o neoprávněném pobytu na území České republiky vyjádřil žalobce tak, že nezná přesný datum svého narození, myslí, že je mu 21 let, ale neví to přesně. Dále žalobce popsal svou rodinu a uvedl název města, kde bydlí. Ve své zemi dostal strach o život po zabití dvou bratranců příslušníky Talibánu a před sedmi měsíci z domovské země odjel. Zaplatil za převod z Pákistánu do Íránu a pěšky došel s další osobou do Řecka, kde bydlel a pracoval 4 – 5 měsíců. Dostal tam sice nějaký doklad s povolením pobytu na jeden měsíc, to ale nerespektoval. Žalobce chtěl do Itálie, protože tam na rozdíl od Řecka je práce, a v Itálii chtěl požádat o azyl. Zaplatil za převoz do Německa, z kamionu se mu nepodařilo dostat a octnul se v České republice. Žalobce nevlastní a nikdy nevlastnil cestovní pas. Toho, že na území Evropské unie žalobce pobývá více než půl roku neoprávněně, si byl vědom. Žalobce i po poučení uvedl, že vyhoštění respektovat nebude, už něco takového dostal v Řecku. Žalobce uvedl, že jeho záměrem není zůstat v České republice, ale jet do Rakouska a pak do Itálie, nechce se ani vrátit za rodinou do Pákistánu, chce vydělávat peníze, neměl nikdy cestovní pas ani jiný doklad a do školy nechodil, umí jen paštu, jiný jazyk nezná. Dne 17. 3. 2012 bylo vydáno rozhodnutí o zajištění cizince za účelem vyhoštění. Žalobce byl poučen o možnosti učinit prohlášení o mezinárodní ochraně. Žalobce nežádal, aby o jeho zajištění byli

vyrozumění příbuzní anebo diplomatický či konzulární úřad. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 20. 3. 2012 vycestování žalobce je možné. Podle odpovědi ZZC na žádost o vypsání formuláře a ověření totožnosti žalobce trpí jistou dávkou demence, patrně je analfabet a předložený formulář nevyplnil ani s tlumočníkem do rodného jazyka, nevěděl odkud z Pákistánu je ani neznal žádné okolní město z místa bydliště, jen tlumočníkovi opakoval, že chce na Slovensko. Podle záznamu žalované ze dne 11. 4. 2012 si žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepožádal a jeho totožnost není ještě ověřena. Podle záznamu žalované ze dne 26. 4. 2012 bude žalobce převezen 30. 4. 2012 na zastupitelský úřad Pákistánu do Prahy, kde bude ověřována jeho totožnost a vyplněn formulář. Toto proběhlo dne 4. 5. 2012. Protože žalobce ambasádě neuvedl identifikační číslo, není ještě zjištěn a jeho totožnost; žádost o její zjištění zaslala ambasáda do Karáčí, odkud bude zaslána do místa bydliště žalobce a výsledek bude znám nejdříve za dva měsíce, možná i později.

Napadeným rozhodnutím žalovaná prodloužila dobu zajištění, stanovenou svým rozhodnutím ze dne 17. 3. 2012, č. j. KRPM-38638-10/ČJ-2012-140022-SV na 60 dnů, o dalších 90 dnů. Ve výroku žalovaná v posledním odstavci uvedla, že „*doba omezení osobní svobody nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody; v případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nemusí doba zajištění překročit 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody*“. V odůvodnění žalovaná citovala § 124 odst. 1 a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a popsala výstižně jednotlivé důležité úkony řízení. Žalovaná vyzdvihla, že i přes stanovení doby zajištění na 60 dnů rozhodnutím o zajištění žalobce i s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména k tomu, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a je s ním vedeno řízení o správním vyhoštění, se nepodařilo správní vyhoštění realizovat, ani zjistit a ověřit totožnost žalobce. Žalovaná uvedla, že vycházela u stanovení totožnosti žalobce pouze z jeho tvrzení a žádost, kterou správní orgán podal, je prvním úkonem k vydání dokladu, jenž umožňuje samotné vyhoštění. Žádost žalovaná podala Policii ČR, ředitelství služby cizinecké policie v Praze, které je podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců příslušné ve věci žádosti o vydání náhradního cestovního dokladu. Protože nebyl pro ověření totožnosti k dispozici tiskopis, který požaduje Pákistánské velvyslanectví, 21. 3. 2012 požádalo ředitelství služby cizinecké policie v Praze žalovanou o jeho vyplnění. Žalovaná požádala o vyplnění následně Zařízení pro zajištění cizinců, ve kterém pobýval žalobce. Avšak ani toto vyplnění nebylo možné provést ani s tlumočníkem do rodného jazyka, neboť žalobce nevěděl odkud z Pákistánu vůbec je a rovněž neznal žádné okolní město místa jeho bydliště. Proto rozhodlo Ředitelství služby cizinecké policie o eskortě žalobce 4. 5. 2012 na zastupitelský úřad Islámské republiky Pákistán z důvodu prověření, zda se vůbec jedná o jejího státního příslušníka. Dne 7. 5. 2012 žalovaná na základě telefonické konzultace s Ředitelstvím služby cizinecké policie, skupinou zjišťování totožnosti, zjistila, že formuláře byly vyplněny na Velvyslanectví Islámské republiky Pákistán v Praze a že výsledek zjištění totožnosti není k dispozici, protože žalobce neuvedl své identifikační číslo a proto musí být žádost zaslána do Pákistánu, kde bude provedeno šetření v údajném bydlišti žalobce a výsledek lze očekávat nejdříve za dva měsíce, přičemž tato doba je dobou minimální. Protože žalobce nemá cestovní doklad, čímž mj. porušil § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, je vystavení náhradního cestovního dokladu ztíženo. S tím byl žalobce srozuměn, neboť pobýval na území České republiky a ostatních členských států Evropské unie neoprávněně

a cestovní doklad neměl. Žalovaná konstatovala, že tato překážka vzešla z protiprávního jednání žalobce a proto žalobce musí být srozuměn s tím, že žalovaná přistupuje k prodloužení doby jeho zajištění. Předchozí lhůta pro zajištění nebyla dostatečná a žalovaná přistoupila k jejímu prodloužení v zájmu ochrany společnosti a propuštění žalobce ze zajištění není možné, protože s ohledem na předchozí jednání žalobce existuje nebezpečí skrývání a pokračující protiprávní činnost. Tento závěr koresponduje s odůvodněním rozhodnutí o zajištění ze dne 17. 3. 2012, se kterým byl žalobce seznámen prostřednictvím tlumočníka. Předchozí jednání žalobce hrubě narušuje zájmy České republiky a proto správní orgán nepřistoupil k uložení mírnějších opatření, státní orgány jsou povinny předcházet trestné či protiprávní činnosti. Ze spisového materiálu vyplývá, že nebezpečí skrývání žalobce je opodstatněné a v průběhu zajištění nenastaly nové skutečnosti, které by poměry pozměnily natolik, aby bylo možné aplikovat § 123b zákona č. 326/1999 Sb. Lhůtu prodloužení zajištění o 90 dnů shledal správní orgán jako přiměřenou vzhledem k uvedeným důvodům. Z běžné praxe je žalované známo, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění z území České republiky, a to ve stanovené době zajištění.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně soud uvádí, že napadené rozhodnutí shledal jako přezkoumatelné, neboť podrobně popsalo situaci v souzené věci a jsou z něj patrné jasné konkrétní důvody zajištění a úvahy správního orgánu jsou všechny uvedeny a zcela odpovídají podkladovému spisovému materiálu (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“*).

První námitkou brojil žalobce proti porušení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podle kterého *Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního*

opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalovaná v řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince vydala napadené rozhodnutí na základě předcházejícího řízení, které bylo zahájeno usnesením ze dne 16. 3. 2012. V tomto předcházejícím řízení bylo rozhodnuto o zajištění cizince především na základě toho, že při kontrole dne 16. 3. 2012 bylo zjištěno, že pobývá na území České republiky bez jakéhokoli dokladu totožnosti, včetně cestovního dokladu, a nadto neoprávněně. Při stanovení doby zajištění bylo přihlédnuto k tomu, že nebylo možné ověřit totožnost žalobce a doba zajištění byla stanovena přiměřeně složitosti a okolnostem věci v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.* Proti rozhodnutí o zajištění cizince se žalobce nijak nebránil žalobu proti němu nepodal. Žalobce byl zajištěn za účelem jeho vyhoštění, které však bez dostatečného zjištění totožnosti žalobce není možné. Podle svého vyjádření do protokolu dne 17. 3. 2012 žalobce není nezletilým cizincem a není doprovázen žádným členem své rodiny ani v Evropské unii žádného člena rodiny nemá. Ze spisového materiálu a úkonů žalované i žalobce vyplynulo zcela jasně, že není jednoznačně zjištěna totožnost žalobce a že je třeba ji ověřit. Údaje, které poskytl sám žalobce, nevedly k tomu, aby alespoň zastupitelské úřady (velvyslanectví Islámské republiky Pákistán) mohly totožnost žalobce ověřit – žalobce neuvedl své identifikační číslo a nebyl schopen vyplnit potřebný tiskopis ani za pomoci tlumočníka a nadto nebyl schopen uvést žádné údaje o městě, které by se nacházelo poblíž města bydliště jeho a jeho rodiny. Další skutečnosti, které v důsledku podporují nezbytnost prodloužení doby zajištění, jsou to, že žalobce výslovně prohlásil, že nerespektoval rozhodnutí řeckých orgánů o tom, že má vycestovat z Evropské unie, dále žalobce uvedl, že nebude respektovat rozhodnutí o vyhoštění vydané českými správními orgány, dále to, že neposkytoval dostatečnou součinnost žalované ani neuvedl dostatek údajů potřebných pro jeho identifikaci (žalobce mohl například telefonicky zjistit potřebné údaje u své rodiny či dalších osob – telefonní čísla měl k dispozici, což je prokázáno soupisem jeho osobních věcí ze dne 16. 3. 2012). To, že žalobce neposkytuje dostatečnou součinnost k ověření jeho totožnosti, nemá žádný doklad totožnosti ani nenabízí nic k důkazu o ní, nemůže být přičítáno k tíži správních orgánů. Je ztěžlivé uvěřitelné, že žalobce nezná datum svého narození, nezná okolí svého bydliště, neumí číst a psát, a to i s přihlédnutím ke specifickým jeho rodné vlasti, když dokáže na druhou stranu uvést jméno své, otce, matky, bratrů, uvést počet sourozenců a jejich pohlaví, dle jeho slov „zakoupit“ převoz mimo svou rodnou vlast, dostat se do Evropské unie, zde si zajistit bydlení, práci, vydělávat peníze, pobývat zde několik měsíců, zajistit si další převoz do jiného značně vzdáleného členského státu a další. Důvody žalobce pro jeho jednání jsou dle jeho vlastních slov čistě ekonomické, sám tvrdil, že chce vydělávat peníze a nechce se vrátit do Pákistánu. Pokud jde tedy o délku zajištění, je zcela přiměřená zjištění v dané věci. K prodloužení doby zajištění, soud konstatuje, že podle sdělení zastupitelského úřadu domovské země žalobce ověření jeho totožnosti bude trvat nejméně dva měsíce. Tím je vydání (náhradního) cestovního dokladu ztěženo. Proto s přihlédnutím k potřebě provedení řízení, zpracování rozhodnutí a jeho doručení je stanovení délky prodloužení zajištění na 90 dnů zcela odpovídající těmto skutečnostem a tato doba je zjevně nejvhodněji stanovenou dobou, odpovídá sledovanému cíli a rozumně zvolena. Propuštění žalobce není možné především z důvodu tvrzení jeho samotného, že věděl, že byl vyhoštěn či měl vycestovat z Řecka, to však neučinil, dále pro jeho tvrzení, že nebude respektovat rozhodnutí

o vyhoštění, které vydá žalovaná, proto, že se nechce vrátit do Pákistánu a chce vydělávat peníze na území Evropské unie, dále proto, že věděl, že nemá a nikdy neměl doklad totožnosti ani cestovní doklad, že tím porušuje právní předpisy a přesto tento protiprávní stav nedočinil ani neposkytuje potřebnou součinnost k jeho odstranění. Tyto důvody ve svém souhrnu samy o sobě jsou dostatečné k závěru, že je zde nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a jde o zcela jednoduchou a jasnou aplikaci práva, kterou žalovaná provedla správně, pečlivě a řádně. K námitce porušení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců soud konstatuje s ohledem na uvedené, že tato námitka není důvodná.

Soud neshledal jako důvodnou ani námitku o porušení § 6 správního řádu.

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, *správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80).*

Podle § 6 odst. 2 *správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.*

Nedůvodnost námitky spočívá jednak v tom, co již bylo shora uvedeno, jednak správní uvážení bylo řádně užito jak ve stanovení doby, o kterou se prodlužuje zajištění cizince, tak ve volbě úkonů, které byly v řízení vykonány. Všechny činěné úkony vykonávala žalovaná i v součinnosti s jinými orgány a úřady neprodleně či bez zbytečného odkladu a tak, že žalobci nevznikla újma, to vše s ohledem na výše uvedenou argumentaci soudu.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

Porovnáním této citace zákona a napadeného rozhodnutí a spisového materiálu soud dospívá k závěru, že námitka porušení § 68 správního řádu je rovněž lichá. Jednak je napadené rozhodnutí zcela přezkoumatelné, protože zde jsou všechny úvahy uvedeny, a jak již bylo uvedeno, tyto úvahy vycházejí ze spisového materiálu, z něhož nebylo ničeho opomenuto a jsou navíc správné a soud se s nimi ztotožňuje, jak již uvedl ve své argumentaci podané shora.

Soud doplňuje, že správní uvážení, která žalovaná užila, v rámci namítaných postupů v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, bylo užito tak, že nepřekročilo povolené meze ani nebylo zneužito s ohledem na výše uvedené a s ohledem na to, že podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší*

soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. V souzené věci soud zjistil, že správní orgány nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení ani jej nezneužily. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem a účel a cíl správního řízení. Žalovaná svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnila, své úvahy popsala a soud shledal, že jsou i v souladu se zásadami správního řízení a že přijaté závěry jsou přiměřené. Soud se ztotožnil se závěry žalované.

Ačkoli omezení člověka na svobodě je citelný zásah od jeho práv, ochrana cizince při jeho zajištění je umožněna nejen cestou přezkumu ve správním soudnictví, což je úkon v zásadě jednorázový, omezený stanovením doby do kdy je možné proti rozhodnutí podat žalobu, ale také je umožněn tím, že žalobce kdykoli, když nastanou nové skutečnosti, může podat žalobu v občanském soudním řízení podle § 200o a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. O tom byl žalobce řádně poučen v závěru napadeného přezkoumávaného rozhodnutí.

Na okraj lze podotknout, že žalovaná je podle § 172 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. předložit soudu žalobu, vyjádření a spis do 5 dnů od jejího podání k policii. Zde žalovaná pochybila a soudu postoupila žalobu později, avšak tato vada nemá ze zákona takový důsledek, který by znamenal nezákonnost napadeného rozhodnutí a v souzené věci nedošlo k žádnému zkrácení práv žalobce s ohledem na okolnosti a specifika souzené věci. Je nutno však konstatovat, že takové prodlevy jsou zcela nežádoucí.

Z výše uvedených důvodů krajský soud k žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšné žalované, protože žalovaná žádné náklady řízení neúčtovala a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 26. 6. 2012

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně